

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 28

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

ΠΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΥΝΙΑΣ

Ἀντιποικίαις ἐκ Ρώμης

Τὰ τελευταῖα ἐν Ἀθήναις γεγονότα, τὰ προκληθέντα ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τῆς σκανδαλώδους οὐνίας, προὐκάλεσαν ἐνταῦθα ζωηροτάτην ἐκπληξιν καὶ διὰ τὸν τόνον τῆς σθεναρᾶς διαμαρτυρίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ διὰ τὴν ἀπήχησιν αὐτῆς εἰς τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον αὐτῆς. Ὡς κεραιὸν ἐν αἰθρία ἐφαρμακίωσεν αὐτὴν ἐν Ρώμῃ πρὸ ὀλίγων εβδομαδῶν ὁ ἐπίσκοπος Γεώργιος Χαλαβατζῆς, ἐσπευσμένως μετακληθεὶς ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπετίμησαν διὰ τὴν ἄστοχον ἀπάντησίν του εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ὅχι ἦτεον ὁ εἰρημένος ἐπίσκοπος, ἐφοδιασθεὶς διὰ νέων ὀδηγιῶν, ἐπανήλθε κατ' αὐτίας εἰς Ἀθήνας ἵνα συνεχίσῃ τὸ ἔργον του. Ἐπὶ τοῦ ἐπισκοποῦ τούτου καὶ ἐπὶ τῆς Φωτιάδου, τὴν ὁποίαν ὁ Πάπας ἀνεκήρυξε «fondatrice», στηρίζουσι μεγάλας ἐλπίδας οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ περὶ προσηλυτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Κατεστρώθη δὲ ἤδη ὁλοκληρὸν σχέδιον ἐνεργείας καὶ ὀρισθῆσαν τεράστια χρηματικά ποσά, τὰ ὅποια θὰ οἰαθεῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον. Πιστεύουσι δὲ οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ, ὅτι ἐν Ἀθήναις κύκλοι τινὲς εὐνοοῦσι τὴν οὐνιτικὴν κίνησιν ἐν Ἑλλάδι. Λέγεται μάλιστα, οὗ ἡ ἐξεγερσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὀφείλεται εἰς πληροφουρίας, τὰς ὁποίας εἶχε, περὶ ἐπιχειρήσεως ἐκδόσεως νόμου, ἀναγνωρίζοντος ἐπισημῶς τὴν οὐνιτικὴν Ἐκκλησίαν ἐν Ἀθήναις. Ὡς ἦτο δὲ ἐπόμενον ἡ ἐξεγερσις αὐτοῦ προὐκάλεσε ὀρμητικὰς ἐπισεσεις ἐκ μερῶν καὶ κεινῶν τῶν κυκλῶν τῆς Ῥώμης, οἱ ὅποιοι μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν ἐκφραζονται περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς καθόλου δράσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Διότι σήμερον ἡ κίνησις τῆς παπικῆς Ρώμης, πρὸς πνευματικὴν κατάκτησιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνα-

τολῆς στηρίζεται ἐπὶ τῆς οὐνίας. Οὐδέποτε δὲ ἄλλοτε ἡ παπικὴ Ρώμη εἶχε τόσας ἐλπίδας προσηλυτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων, ὅσας σήμερον ἔχει. Ἡ παρακμὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῆς Ρωσσίας ἐνισχύουσι τὰς ἐλπίδας ταύτας. Ἡ καθυπόταξις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν Πάπαν Ρώμης δὲν θεωρεῖται ἐνταῦθα οὐτοπία. Οὐδέποτε ἄλλοτε αἱ συνθήκαι ἐφαίνοντο τόσον εὐνοϊκαί, ὅσον σήμερον. Ὁ μόνος δὲ τρόπος πραγματοποιήσεως τοῦ παπικοῦ οὐνιτικοῦ εἶνε ἡ οὐνία.

Ἐνταῦθα πιστεύεται, ὅτι τὸ παλαιὸν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τῶν λατίνων μῖσος, ὅπερ εἶχεν ἀναπτύξει ὁ βυζαντινὸς Κλήρως, δὲν ὑπάρχει πλέον σήμερον. Ἀπεβαλον ὡσαύτως τὴν ὀξύτητα τῶν αἱ δογματικῶν ἀντιθέσεων. Ἡ μόνη δογματικὴ δυσχέρεια, ἡ ὁποία ὑπάρχει καὶ ἡ ὁποία κυρίως προὐκάλεσε τὸ σχίσμα, εἶνε τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα, ἡ ἀναγνωρίσις, δηλοῦσι, αὐτοῦ ὡς μόνου νομίμου ἀρχηγοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυθείσης Ἐκκλησίας. Ἐπίσης σοβαρὰν δυσχερίαν προκαλεῖ τὸ ὅτι παρὰ πολλοῖς λαοῖς καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἡ θρησκεία συνδέεται μετὰ τῆς ἐθνότητος. Ὁ ὀρθόδοξος θεωρεῖται καὶ Ἕλλην, ὁ δὲ παραδεχόμενος τὰ τοῦ παπισμοῦ θεωρεῖται ξένος, «φράγκος». Ὁ Ῥώσσος μουζικός δὲν θεωρεῖ Ῥώσσον τὸν μὴ ὀρθόδοξον ὁμογενῆ του. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ τοπικαὶ δυσχέρεια. Ἐν Ῥώμῃ δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι οἱ ἐλληνικοὶ νόμοι δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἐν Ἑλλάδι παραμονὴν οὐνιτῶν κληρικῶν. Δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐπίσης αἱ διεθνεῖς συμβάσεις τὴν παραμονὴν λατίνων, ἡ ἴστα δὲ οὐνιτῶν ἐπισκόπων ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ ὀμώτερον δὲ, τὸ ὁποῖον ἀναμένουσιν ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσσοτέμου, εἶνε ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ οὐνιτικοῦ Κλήρου. Πρὸς πρόληψιν ὅμως τῆς ἀπομακρυνσεῶς του ἐπενεβῆ ἐν Ἀθήναις, κατ' ἀξίωσιν τοῦ Βατικανοῦ, ἡ Ἰταλικὴ Πρεσβεία διότι ἐξαιρετικῶς εὐνοεῖ ἡ Ἰταλία τὴν οὐνιτικὴν προπαγάνδαν ἐν Ἑλλάδι. Εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι κατ' ὄν χρόνον διέμενον ἐν Κωνσταντινῶν ὁ ἐπίσκοπος Γεώργιος Χαλαβατζῆς ἠκούσθησαν διαμαρτυρίαι τινὲς τῆς Ἰταλικῆς

Πρεσβείας, διότι ἀντὶ ἰταλικῆς ὑψωσεν ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τῶν οὐνιτικῶν ἑλληνικῶν ἱερουμάτων, εἰς τοῦτο δὲ καὶ εἰς ἄλλας τινὰς ἐνεργείας τοῦ εἰρημένου ἐπισκόπου, ὀφείλεται τὸ ἀπονεμηθῆν εἰς αὐτὸν ἑλληνικὸν παράσημον. Ὁ τότε ἑλλην ἀρμοστής ἐν Κων]πόλει, εἴτε οἶκῶθεν εἴτε καθ' ὁδήγίαν, εἰδείχθη εὐμενῆς πρὸς τοὺς οὐνίτας, προκαλέσας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ ἑλλην οὐνίτης ἐπίσκοπος ἀκριβῶς προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν δὲν θ' ἀποβάλλωσι τὴν ἐθνότητά των, δὲν θὰ γίνων «φράγκοι».

Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ οὐνίτου ἐπισκόπου συμβιβάζονται ἄλλως τε πρὸς τὸν νέον τύπον τῆς οὐνίας, τὸν ὁποῖον κατέστησε πρόγραμμα αὐτοῦ ὁ Παπισμός.

Εἰς πρόσφατον σύγγραμμά του ὁ ἀσσομπιονιστὴς μοναχὸς Raymond Janin ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Les Eglises orientales et les Rites orientaux» ἀποδεικνύει, ὅτι ἐξ ὄλων τῶν μεθόδων, αἱ μετεχειρίσθη ἐπὶ αἰῶνας ἤδη μακροῦς, ἢ Ῥώμη, πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν «σχισματικῶν», μόνη ἢ οὐνία δύναται ν' ἀποδώσῃ ἀποτελέσματα. Ἐδοκιμάσθη μέχρι τοῦδε ἡ μέθοδος τοῦ βλαίου ἐκλατινισμοῦ, ἰδίως ἐπὶ τῶν Στουροφόρων τῶν Γενουηναίων καὶ Βενετῶν, ἦτοι τῆς βλαίας ἐπιβολῆς τοῦ παπισμοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ὑπέρθεεν ἢ ἐν Συρία καὶ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἀρχιπελάγους ἱερουαῖς λατινικῶν τινῶν ὁμάδων. Ἄλλ' οὕτως ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦσιν ὅπως εὐσημαντον καὶ ἀξιοκαταφρόνητον μειονότητα, ἢ δὲ μέθοδος τοῦ βλαίου ἐκλατινισμοῦ ἐπηύξησε τὸ μῖσος τῶν «σχισματικῶν» πρὸς τοὺς λατίνους. Οἱ πάπαι ἀναγνώρισαν τὰ μειονεκτήματα τῆς μεθόδου ταύτης καὶ κατεδίκασαν αὐτήν. Τῆ. 30 Νοεμβρίου 1894 ὁ Λέων ιγ' ἐξέφρασθη λίαν σαφῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἐπιστολῇ Orientalium dignitas ἀποδοκιμάσας τὴν μέθοδον τοῦ ἐκλατινισμοῦ καὶ ἀπειλήσας τὰ ὑπὸ τοῦ Βενεδίκτου ιδ' ἐπιβληθέντα διὰ τῆς διατάξεως Demandatam ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια κατὰ παντὸς λατίνου κληρικοῦ, ὅστις ἤθελεν ἐπιβάλλει ἐπὶ Ἀνατολικῶν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ λατινικοῦ τυπικοῦ.

Ἐδοκιμάσθη καὶ ἡ μέθοδος τοῦ προσωπικοῦ προσηλυτισμοῦ, τῆς κατ' ἄτομον, δηλονότι, ἀποδοχῆς τοῦ λατινικοῦ δόγματος καὶ τυπικοῦ. Ταύτην δὲ διηκούλυσε κατὰ τὸ παλαιότερον χρόνον τὸ γεγονός ὅτι ἐν τοῖς ναοῖς τῶν ὀρθοδόξων ἐπειρέπετο τὸ κήρυγμα εἰς ἰηουίτας καὶ φραγκισκανοὺς μισσιοναρίους. Τοῦτο σήμερον δὲν ἐπιτρέπεται. Καθίσταται ὅμως δυνατὸς ὁ προσηλυτισμὸς κατ' ἄτομον διὰ τῶν Σχολείων. Ὑπολογίζεται, ὅτι σήμερον ἐν ἀπάσαις ταῖς ὀρθοδόξαις χώραις εἰς τὰ λατινικὰ Σχολεῖα φοι-

τῶσι περὶ τὰς 100.000 μαθηταὶ καὶ μαθήτριά. Οὐχ ἦττον, περὶ τὰ μεμονωμένα παραδείγματα προσηλυτισμοῦ, τὰ Σχολεῖα θεωροῦνται σήμερον ὑπὸ τῆς λατινικῆς προπαγάνδας μᾶλλον ὢς ἕδαφος προπαρσκευαστικὸν πρὸς ἀνάπτυξιν συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν παπισμὸν.

Ἄλλ' ἀποτελεσματικώτερα καὶ δραστικώτερα προσηλυτιστικὴ μέθοδος ἀπεδείχθη ἢ τῆς οὐνίας, ἢτις ἀρξάμενη ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς Φλωρεντινῆς Συνόδου, ἐσυστηματοποιήθη κατὰ τοὺς μεναγενοστέρους χρόνους ἰδίως ἐπὶ Βενεδίκτου ιδ', Λέοντος ιγ' καὶ τοῦ νῦν Πάπα. Κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην ὁ ἀνατολικὸς «σχισματικὸς» γίνεται λατίνος λεληθότως. Ὑπερθεοῦται μόνον ν' ἀναγνωρίζῃ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα Ῥώμης, μένει δὲ οἷος ἦτο, ταλῶν τὰ τῆς λατρείας ὡς ἐτέλει αὐτὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ. C' est assurément la meilleure de toutes les methodes et la plus pratique, σημιοῖ ὁ Janin. Ὡς ἀπόδειξιν δὲ προσομαί το γεγονός ὅτι πλήθῃ ὀλοκληρα ἐλκύονται εἰς τὸν παπισμὸν διὰ τῆς πρακτικῆς ταύτης μεθόδου. Ἐχει καὶ τινὰ μειονεκτήματα ἢ μέθοδος αὕτη, κατὰ τὸν Janin, διότι α) ἐπαυξάνει τὴν θρησκευτικὴν σύγχυσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πολυπλασιάζει τὰς ἱεραρχίας, β) προκαλεῖ τὴν ἐχθρότητα τῶν «σχισματικῶν» θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν. Ἐν Συρίᾳ λ. χ. διὰ τῆς οὐνίας ἐπηυξήθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἢ σύγχυσις, ὥστε ὑπάρχουσιν ἐκεῖ χριστιανοί, ἠνωμένοι μετὰ τῆς Ῥώμης τοῦ λατινικοῦ τυπικοῦ, τοῦ βυζαντινοῦ τυπικοῦ, τοῦ συριακοῦ τυπικοῦ, τοῦ ἀρμενικοῦ τυπικοῦ, τοῦ χαλδαϊκοῦ τυπικοῦ καὶ τοῦ μαρωνιτικοῦ τυπικοῦ. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ οὐνιτικαὶ ἀποχρώσεις ἔχουσιν ἰδίαν ἀνεξάρτητον ἱεραρχίαν. Τοῦ ἴδιον συμβαίνει, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Κων]πόλει, ἐν Ἀμερικῇ καὶ ταλυσταίως ἐν Ἑλλάδι, ὅπου γίνεται ἀποπειρα ἐγκαθιδρύσεως πρὸς τὴν λατινικὴν καὶ ἑλληνο-οὐνιτικὴν ἱεραρχίαν. Ἐν Δαμασκῷ ὑπάρχουσιν ἐξέδικτα Πατριαρχαὶ, ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν Ῥώμης. Θεωρεῖται ὡς ἀξιοθρήνητος ἢ σύγχυσις καὶ ἢ διαίρεσις αὕτη, ἀλλ' «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Οἱ οὐνίται τῆς σήμερον, μικρὸν κατὰ μικρὸν, θ' ἀφομοιωθῶσιν αὐμὸν πρὸς τοὺς λατίνους. Διότι, ἄλλως τε, ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πιστεύωσιν ὅτι διδάσκει ὁ Πάπας. Το ὅτι δὲ ἢ πρακτικὴ οὐνιτικὴ αὕτη μέθοδος προκαλεῖ τὴν ἐχθρότητα τῶν «σχισματικῶν» θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν ὀφείλεται, κατὰ τὸν Janin, εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς μεθόδου. Ὅθεν, ἐπιλέγει ὁ σεμνὸς ἀσσομπιονιστὴς, αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλῆστερον μέσον τῆς προσαγωγῆς τῶν «σχισματικῶν» εἰς τὴν

ἔνωσιν μετὰ τοῦ Πάπα·

Τὸ σύνθημα λοιπὸν τῆς συνχορῆνου κινήσεως τῆς παπικῆς Ρώμης πρὸς πνευματικὴν κατάκτησιν τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς εἶνε ἡ ἐπιστροφή τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπαν διὰ τῶν Ἀνατολικῶν (le Retour de l'Orient par les Orientaux). Ἡ Ἱδρυσις οὐνιτικῶν Ἐκκλησιῶν ἀποκτελεῖ τὴν ἔκτασιν προσπάθειαν τῆς λατινικῆς προπαγάνδας καὶ ἡ διὰ τῶν Ἰσραηλικῶν Σχολῶν ὑπόσχεσις ἀνατολικῶ Ἰεροσολιμίου εἰς τὸν Παπισμὸν. Ὁ Janin προσάγει ἐν τῷ βιβλίῳ του διδασκαλικὴν ἀκαταστασίαν τῆς ἀποδόσεως τῶν Ἰεροσολιμίων διὰ τὸν οὐνιτικὸν Κλήρον τῶν διαφορῶν χωρῶν, πρὸς διευκόλυνσιν δὲ τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας πλεῖστοι μοναχοὶ Λαζαρισταὶ καὶ Ἀσσομψιονιστὰι μετεμορφώθησαν εἰς οὐνιτικὸν κληρικὸν Βουλγάρους καὶ Ἕλληνας. Σήμερον ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις ὑπάκουσι Γάλλοι Ἀσσομψιονιστὰι μοναχοὶ φέροντες οὐ μόνον ἀμφισβήσιν ἑλλήνων κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ ὀνόματα ἑλληνικά, ἔω· ὅπου διαδεχθῶσιν αὐτοὺς οἱ ἑκατῶτα, ἐν Ρώμῃ μορφούμενοι καὶ ἐκφανισζόμενοι ἑλληνοπαῖδες. Εἰς ἐνίσχυσιν τῆς οὐνιτικῆς κινήσεως ὁ Πάπας Βενέδικτος 18' τῷ 1917 Ἱδρυσιν ὑπὸ τὴν ἄμεσον προεδρίαν του τῶν Σύλλογον τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ Παπικὸν Ἀνατολικὸν Ἰνστιτούτον, ὅπου ἤρξατο τῶν ἔργων του τῆ 9 Δεκεμβρίου 1918, δὲν θέλει δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἄλλας ἐνεργείας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας, τὰς ὁποίας καὶ ὁ M. Pernot ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Le Saint Siège, L' Eglise catholique et la politique mondiale», ἀνέγραψε καὶ προσφάτως, ἄλλως τε ζωνῶς ἢ «Ἐκκλησία» παρέστησεν. Ὁ Παπισμὸς θέλει νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ κόσμου, διὰ τῆς οὐνίας. Τοῦτο εἶνε τὸ γεγονός. Ἡ οὐνία ἀποτελεῖ σήμερον ἐν Ρώμῃ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ἀποτελεῖ ἄρα γε τοιοῦτόν τι ζήτημα καὶ ἐν Ἀθήναις, πρὸς ἀντίδρῶσιν κατὰ τῶν ὑπονομιευτῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος τῶν Ἑλλήνων, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πνευματικῆς ὑποδουλώσεως ὑπὸ μεσαιωνικὴν θρησκευτικὴν ἑσνοκρατίαν ἐν Ἑλλάδι, ἣν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς οὐνίας ζητεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ Παπισμὸς ;

A. K.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 1131 Ἐν Ἀθήναις τῆ 3 Ἰουλίου 1924
Διακ. 1501

Πρὸς

τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔναγγος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ὑπεβληθέντος ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τοῦ διαζυγίου Νομοσχεδίου παρατηρούμεν, ὅτι ἡ μὲν χορὸς τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποκλίσεως περιστελλεται εἰς δίμηνον, ἡ δὲ ἀπόπειρα δύναται νὰ παραλειφθῇ ἐν περιπτώσει ἀγνώστου διαμονῆς τοῦ ἐναγομένου ἢ δὲν θεωρεῖται ἡ ἀπόπειρα αὕτη τῆς ἐνώσεως ἐπιβεβλημένη ἐν περιπτώσει ἀνταγωγῆς κ. λ. π. ἀνοικμένης οὕτω τῆς θύρας εἰς πολλὰς τοιαύτας παραλείψεις.

Πρὸς δὲ ἀτυχίαν, ἀν μὴ καὶ ὀλεθρία, εἶναι ἡ διατάξις, καθ' ἣν, ἐὰν ὁ εἰς ἡ ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι εἶναι ἑτερόδοξοι ἢ ἑτερόθρησκοι, ἡ ἀπόπειρα τῆς ἐνώσεως γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἀποκλειομένου τοῦ ἀρμοδίου Ἐπισκόπου ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ διαζυγίου τοιαύτων γάμων, ὁρθοδόξως ἐν Ἑλλάδι τελομένων.

Τοῦτου τεθέντος ἡ τὰς ἐπιγαμίας ταύτας ἐπιδιώκουσα ξενικὴ προπαγάνδα θὰ εὖρη νέαν βῆσιν καὶ ἰδίαν ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐνθα κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα, οἱ γάμοι μέχρι σήμερον τελοῦνται κατὰ τὸν δόγμα τοῦ σιζύγου. Ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις «ἑτερόθρησκοι» ἄστοχος οὕτως, προξαναὶ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑφίσταται ἡδη ὁ πολιτικὸς γάμος, ἢ ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ εἰσαγωγή αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἀποσύρητε τὸ Νομοσχέδιον τοῦτο, ἵνα προληφθῇ θεσμοθέτημα, τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι θὰ ἦσαν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν Κοινωνίαν, ἀτόχρημα τσανικῆ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Ο' Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀριθ. πρωτ. 6603

Ἐν Ἀθήναις τῆ 30ῃ Ἰουνίου 1925.

Πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν

Ἐνταῦθα

Περὶ τοῦ οἰκήματος ἐνθα λειτουργεῖ τὸ Σχολεῖον χωροφυλακῆς Ἀθηνῶν

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ πληροφορησώμεν ὑμᾶς, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6571406 ἀπὸ 27-2-25 ἐγγράφου σας, δι' οὗ ἠτήσασθε τὴν παράδοσιν τοῦ ἐν περιλήψει ἀναφερομένου οἰκήματος «ὄχι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου, ἀφ' ἧς παρέλαβε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κτίριον λόγῳ τῆς ἐρειπώσεως αὐτοῦ καταστά

στάσεως ήναγκάσθη νά προβῆ εἰς ἐπισκευὰς δαπανή-
σασα ποσὰ ἑκατοντάδων χιλιάδων καὶ ἀνεγέρσεως
καὶ ἄλλων διαμερισμάτων ἐν γένει καὶ οἰκημάτων ἀ-
ξίας 3 καὶ πλέον ἑκατομμυρίων ἵνα καταστῆ κατά-
ληλον καὶ ἐπαρὸς διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Σχολείου
Χωροφυλακῆς. Ἡδὴ δὲ ἐν τούτῳ ἐκπαιδεύονται χά-
ριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Σώματος ἅνω τῶν χιλίων πεν-
τακοσίων ἀνδρῶν καὶ συνεπῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ
μέχρις οὗτοῦ ἡ ὑπηρεσία δυνηθῆ νά ἐξεύρη ἔτερον, ἢ
νά προβῆ εἰς ἀνεγερσιν τοιούτου καθίσταται ἀδύνα-
τος ἡ παράδοσις του ἵνα μὴ διακοποῦν τὰ μαθήματα
τῶν ἐν τῷ Σχολείῳ τούτῳ ἐκπαιδευομένων μαθη-
τῶν καταργουμένου ἐν γένει τοῦ θεσμοῦ τῆς λειτουρ-
γίας του πρὸς μεγάλην βλάβην τῶν ἀναγκῶν τοῦ
Σώματος», τὴν σπουδαιότητα τοῦ ὁποίου γνωρίζετε.

Ὁ ὑπογράφος

Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣ. ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Γ'.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ καθηγ. Τιτλίνωφ ἐξήτασε
τὸ ἀνακαινιστικὸν πρόγραμμα τῆς συνοδικῆς Ἐκ-
κλησίας ἀπὸ ἐπόψεως ἰδεολογικῆς, μεταρρυθμιστι-
κῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς—ἐπαναστατικῆς.

Ἐν τῇ ἰδεολογικῇ ἐπόψει τοῦ προγράμματος ἡ
ἐκκλησιαστικὴ ἀνακαινιστις τονίζει τὴν κοινωνικὴν
χριστιανικὴν δρᾶσιν. Ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τὰς πη-
γὰς του, δὲν ἦτο μόνον εὐαγγέλιον θρησκευτικῆς
σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴ δύναμις. Τὴν κοινω-
νικὴν ὄψιν τοῦ ἀρχηγόνου Χριστιανισμοῦ πολλοὶ
ἀναζητοῦν εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς πρώτας χριστιανικὰς
κοινότητας, ὡς χριστιανικὸν κομμουνισμὸν. Βεβαίως
ὁ ὑπὸ τὴν σημερινὴν ἐννοίαν κομμουνισμὸς (κρατο-
ποίησις τῶν ὀργάνων τῆς παραγωγῆς) δὲν ὑπῆρχε
παρὰ τοῖς πρώτοις χριστιανοῖς· εἴτε ὅμως ἀνανήρ-
ρητον, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐδημιούργει νέαν κοινω-
νικότητα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν εὐρυτάτης ἀλλη-
λεγγύης, ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ὑποστηρίξεως ἀνευ
διακρίσεως τάξεων κοινωνικῶν. Αὐτοὶ δ' ἀκριβῶς
αἱ κοινωνικαὶ ἀρχαὶ εἴκνουσιν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν
τὰς μάζας.

Τὴν δημιουργικὴν κοινωνικὴν ταύτην τάσιν ὁ
Χριστιανισμὸς διετήρει πάντοτε, εἰ καὶ κατὰ διαφο-
ρους βαθμοὺς καὶ μορφάς, συντελῶν εἰς τὴν κοινω-
νικὴν πρόδον (χειραφέτησις τῆς γυναικὸς, κατάργη-
σις τῆς δουλείας κλπ.).

Ἀπὸ ἐπόψεως μεταρρυθμιστικῆς κατηγοροῦσι

τὴν ἀνακαινιστικὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ καινοτομίαις καὶ
ἐπὶ κλονισμῷ τῆς ἀρχῆς τῆς παραδόσεως. Οἱ τοιοῦ-
τοι ὅμως —κατὰ τὸν ἀγορητὴν — ἀποδεικνύονται
παντάπασιν ἀγνωσοῦντες τὴν ἱστορίαν. Ἡ Ἐκκλησία
πάντοτε ἐξῆ δημιουργοῦσα, πάντοτε ἐδημιούργει
νέας μορφὰς ἐκ τοῦ μικροῦ πρωτογενοῦς σπέρματος.
Τοιουτοτρόπως διαρκῶς ἐγεννᾶτο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
τὸ νέον καὶ μεταβάλλετο τὸ παλαιόν, ἀλλὰ οἱ λέξεις
διαρκῶς συνέβαινον ἐν αὐτῇ ὅτι σήμερον καλοῦμεν
μεταρρυθμίαισιν. Ἐἴτε τὴν διδασκαλίαν ἐξετάσωμεν,
εἴτε τὴν λειτουργίαν, εἴτε τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐτα-
ξίαν, πανταχοῦ παρατηροῦμεν ἀδιάλειπτον αὐξησιν,
νέων πραγμάτων ἐμφάνισιν. Νέον τι ἐν σχέσει πρὸς
τὴν ἀρχαιότεραν ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν εἶναι τὸ ση-
μερινὸν μεγαλοπρεπὲς τελετουργικὸν καὶ ἡ ἄγαν πο-
λυσύνθετος ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία τῆς σήμερον κλπ.
Βεβαίως ἡ δημιουργικὴ ἐξέλιξις βαθμηδὸν ἐξησθῆ-
νει, ἀλλ' οὐχ ἦτο δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὴν περιο-
δὸν τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, ὡς τινες ὑπελάμβαν-
ον. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐκκλησιαστικὴ μεταρρυθμίσις δὲν
εἰνέ τι ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ζωῆς· πρὸς αὐτὴν ἀντιστρατεύεται μόνον ἡ εἰς τὸ
γράμμα προσήλωσις καὶ ἡ ἀκινήσια, δι' ὧν τινες
θέλουσι νά συγκρατῶσι δεδωμένας τὰς ζωντανὰς δυ-
νάμεις τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῶν πι-
στῶν τηρητῶν τῆς παραδόσεως. Φοβοῦνται τὴν ζωὴν,
ἐπειδὴ καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι νεκροί.

Τέλος ὁ ἀγορητὴς μεταβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησιαστι-
κὴν—ἐπαναστατικὴν ἔποψιν. Μῆμφονται ἡμᾶς —λέ-
γει—ἐπὶ ἐπαναστατικότητι ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αἱ ἐπανα-
στατικαὶ μέθοδοι εἶνε ἀπαράδεκτοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.
Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γίνεται μόνον ἐξέλιξις, οὐχὶ δὲ καὶ
ἐπαναστάσις. Δὲν ἐπιτρέπονται λοιπὸν ἐκκλησιαστικαὶ
ἀνατροπαί.

Ἄλλ' ἂν —ἐξακολουθεῖ—δὲν ἐπιτρέπονται, ἐν-
τεῦθεν θὰ προσέκλιπεν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται οὐδ' αὐτὴ
ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, διότι ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἐκ-
κλησίας βίος οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἄλλως ἀνατροπῶν.
Ἡ γενεαία ἱστορία λέγει, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας
βρίθκει ἐπαναστάσεων, ἀγῶνος διαφόρων ρευμάτων.
Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αἱ ἐπαναστάσεις αὐταὶ προήρ-
χοντο ἐκ τῶν κάτω, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἀνεξάρ-
τητος ἀπὸ τοῦ Κράτους καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ κοι-
νότητες ἐκάνονίζον ἀφ' ἑαυτῶν τὰς τύχας των. Ὅταν
ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐγένετο κρατικὴ, ἤρχισαν αἱ ἐπα-
ναστάσεις ἐκ τῶν ἄνω. Ἐναργέστατον παράδειγμα
εἶναι τὸ Βυζάντιον. Ὡς παράδειγμα προσάγεται
καὶ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Ἡ μέθοδος λοιπὸν τῶν
ἀνατροπῶν, οἷον μόνον δὲν εἰνέ τι ἐξαιρετικὸν φαινό-

μενον, ἀλλὰ μάλιστα ἀποτελεῖ σύνηθες γεγονός ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐάν λοιπόν—κατακλείει ὁ ῥήτωρ—εἶς πολύτιμος ἢ φωνὴ τῆς ἱστορίας, αὕτη ὁμιλεῖ ὑπὲρ ἡμῶν. Ἡ ὁδός, ἣν ἀκολουθοῦμεν, ἀγεί εἰς τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Καταφυγὴ εἰς τὸ θεῖον ἔλεος

Κυριακὴ Ζ' Ματθ.—26 Ἰουλίου.

«Ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυὶδ» (Ματθ. 9,30)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Με πόνον ψυχῆς, ὅποσον δύναται νὰ φέρῃ στέρησις τοῦ φωτός, ἀποστίνουσιν οἱ δύο ταλαίπωροι τυφλοὶ τὴν θερμὴν αὐτῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν παράκλησιν καὶ ζητοῦσι τὸ θεῖον ἔλεος. Πόσον ὅμως εἶναι ἀναγκασιότερα δι' ἡμᾶς ἡ καταφυγὴ εἰς τὸ θεῖον ἔλεος κατὰ τὴν σημερινὴν μάλιστα ἐποχὴν! **ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.**—**Α'.** Τυφλώττουσιν ἡμᾶς δοκησιοφία καὶ πλάνη καὶ ἀγνοία. **Β'.** Τυφλώττουσιν ἡμᾶς πάθη καὶ κλίσεις ἐφάρματοι. **Γ'.** Περισιγγοῦσιν ἡμᾶς σιμὴν παντοίων ἀσθενειῶν.

ΜΕΡΟΣ Α'.—Δοκησιοφία καὶ πλάνη καὶ ἀγνοία.

«Ἐλέησον ἡμᾶς»:

1.—Ἡ ἡμιμαθεῖα ἡμῶν ἐξανιστᾷ κατὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Πόσοι καὶ ποσάκις τὴν ἀνθρωπίνην γνῶσιν δὲν θέτοισιν ὑπεράνω τῆς θείας ἀληθείας;

2.—Πλανώμεθα καὶ πλανῶμεν: εἴμεθα εἰλικρινεῖς ἐν τῇ πίστει ἡμῶν; ἢ πρὸς τὸ θεαθῆναι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παρευσιαζόμεθα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ; Ποσάκις περὶ τὴν πίστιν ναυαγοῦσιν, ὅσοι δὲν ἠκολούθησαν τῆς Ἐκκλησίας τὸν ὀρθόδοξον γνάμονα!

3.—Ποῦ τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἀπομακρύνωμεν τῆς ἀγνοίας τὰ νέφη; Σπανίως τὸ Εὐαγγέλιον μελετῶμεν ἢ προσοχὴ ἡμῶν στρέφεται πρὸς τὴν ἐλαφρὰν πρὸ παντῶν φιλολογίαν σκοτιζοῦσαν τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ σκληρῶσαν τὴν πίστιν. Ὁ Χριστὸς λέγει· «Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς» ἡμεῖς ἀντιτασσομεν: «Πιστεῦε καὶ μὴ ἐριύνα».

Ναί· «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε».

ΜΕΡΟΣ Β'.—Πάθη καὶ κλίσεις ἐφάρματοι.

«Ἐλέησον ἡμᾶς»:

1.—Πόσοι δύνανται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς δικαιοσύνης; Μᾶς ἀφίνει ἀνοικτοὺς τοὺς ὀρθόδοξους τῆς ψυχῆς ἢ λίψα τοῦ χρέματος, ἢ ἀδελφία, ἢ φιλομουρία, ἢ φιλαρχία, τὸ δοξάριον;

2.—Βλέπεις πού τὴν ἀγάπην Χριστοῦ; Ὁ ζήλος καὶ ὁ φθόνος, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐμπαθεια δὲν κατερράκωσαν τὴν θεῖαν ταύτην ἰδέαν;

3.—Στρέφεις τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὰ οὐράνια ὕψη; Ἀτενίζομεν πρὸς τὴν αἰωνιότητα; Ὡ! πῶς; ἀφοῦ ἐδέσμευσεν ἡμᾶς, τοὺς πλείστους δυστυχῶς, ἡ ὕλη, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ πρόσκαιρος ζωὴ; . . .

Ἰδοὺ διατε: πρέπει νὰ βῆζωμεν κραυγὴν ὡς οἱ τυφλοὶ, τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς».

ΜΕΡΟΣ Γ'.—Ἀσθενεῖαι παντοῖαι καὶ δεινά.

Πῶς νὰ μὴ κράζωμεν «Ἐλέησον ἡμᾶς»:

1.—Τίς δύναται νὰ ἀριθμήσῃ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν τὰ πλήθη καὶ τὴν φεβρότητα αὐτῶν; . . . καὶ εἰς αὐτὴν τὴν νεαρῶτάτην ἡλικίαν;

2.—Τίς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τῶν ψυχικῶν νοσημάτων τὴν ἔκτασιν;

Καὶ εἶναι ζήτημα, ἂν εἰς ἡμᾶς περισσώτερον παρὰ εἰς τοὺς δύο τυφλοὺς ἀρμόζει νὰ κραυγάζωμεν τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς»;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Τί νὰ ἀπολογηθῶμεν ἐνώπιόν Σου; τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐνίσχυε, ἵνα ἀντέχωμεν πρὸς τὰ τεχνάσματα τοῦ Διαβόλου. Εἰς Σε ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ παρὰ Σοῦ μόνον ἐλπίζομεν. Σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς ἡμῶν ἡμεῖς λαὸς Σου, τὰ τέκνα Σου. Ἐγένετο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠπείσαμεν ἐπὶ Σε».

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Προκαλοῦν ἀπορίαν μεγάλην αἱ ἀτελεῦται δυσχερεῖαι, αἱ ὁποῖαι διαρκῶς ἀναφύονται ἐν τῷ ζητηματι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἰδίως δὲν καθίσταται δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀντίφασις, ἣτις παρατηρεῖται μεταξὺ τῆς κατὰ τυπούς τουλάχιστον στάσεως τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ ζήτημα, καὶ τῶν ἐπανελημμένων κωλυμάτων, τὰ ὁποῖα παρεμβάλλουν αἱ ἀρχαὶ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν ἐκλογὴν, καθ' ἃ καθ' ἐκάστην ἀναγράφει ὁ τύπος. Διότι, ἐὰν ἡ Τουρκία, συνεπῆς πρὸς τὰς ἀρχάς της, ἀδιαφορῇ παντάπασιν περὶ τοῦ ἂν καὶ ποῖος θὰ ἐκλεγῇ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐφαρμώσασα τὸν πλήρη χωρισμὸν θρησκείας καὶ κράτους, εἶνε ἐπόμενον, ὅτι θὰ πρέπη νὰ διατελῇ ἀπολύτως ξένη πρὸς τὰ ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ Κέντρῳ τελούμενα, ἴδια μετὰ τὰ ἐπακολουθήσειν τὴν ἀπέλασιν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τούτοις ἀκαταπαύστως παρεμβάλλονται προσκόμματα εἰς τὴν ἐκλογὴν, παραδόξως δ' ἠγγέλθη, ὅτι αὕτη θὰ περιορισθῇ μεταξὺ δύο μόνον ἀρχιερέων, ἕνεκα ἀκριβῶς τῶν συναντημένων ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων κωλυμάτων. Καὶ ἡ ἀντίφασις αὕτη κατ' ἀνάγκην ἐξηγεῖται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ ὀρθοδόξου κόσμου κατὰ τρόπον μὴ προάγοντα τὴν ἁρμονίαν τῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σχέσεων.

§§ Ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ τύπῳ ἀνακοινώσεις, καθ' ἃς διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ θὰ ληφθῶσι μέτρα κατὰ τῶν ὁπωσδήποτε προσβαλλόντων τὰ δημῶσια ἥθη ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ τῆς νεολαίας ἰδία φθορᾷ, καὶ περὶ ἀπαγορεύσεως κυκλοφορίας ληστρικῶν ἀναγνωσμάτων. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας γενομένης ἤδη κατασχέσεως τῶν φυλλαδίων, τῶν ἀγνωσματοποιησάντων τὰ κατὰ τὸν τελευταίως θανα-

παθόντα ἀνθρωποκτόνον, ἵνα μὴ ὑστερήσουν εἰς γνώσιν καὶ ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κορέσουν παθολογικὴν περιέργειαν ἐξ αὐτοψίας τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, τείνωμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἤρξατο πνέουσα ὑγιεστέρα τις πνοὴ ἐν τῇ ἀποπνικτικῇ περὶ ἡμᾶς ἀτμοσφαίρᾳ τῆς ἀνηθικότητος. Εἰς τὴν πεποίθησιν ταύτην θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐνισχυθῶμεν ἐκ τῆς ἀμέσου πραγματοποιήσεως τῶν ἐπιγγεγμένων καὶ ἐκ τῶν καρπῶν τῶν ληφθησομένων μέτρων.

§§ Ἐν συνεντεύξει του πρὸς τὸ «Κυκλαδικὸν Βῆμα» ὁ Σεβ. μητροπ. Παροναξίας κ. Ἱερόθεος ἀνακοινῶν πῶς ἐργάζεται εἰς τὰς Κυκλάδας ἡ λατινικὴ προπαγάνδα, ἰδίως διὰ σχολείων. Τῶν σχολείων τούτων οἱ μικροὶ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι μαθηταὶ οὐδέποτε ὀδηγοῦνται εἰς ὀρθοδόξους ναοὺς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν ταῦτα ἐκτελοῦν ἐν τοῖς δυτικοῖς ναοῖς, ὅπου προσεύχονται, ψάλλουν, λαμβάνουν ἀντίδωρον καὶ ἐνίοτε μεταλαμβάνουν κατὰ τὸ παπικὸν τελετουργικόν. Πολλοὶ τῶν μικρῶν ὀρθοδόξων ὑπηρετοῦν τοὺς λατίνους ἱερεῖς εἰς τὸ θυσιαστήριον, διὰ συχνῶν δὲ μεταβάσεων καὶ ἐπιτηδείων διδασκαλιῶν προσεταιρίζονται τὸ λατινικὸν θρησκευτικὸν πνεῦμα, οὐχὶ δὲ σπανίως ἀποβάλλουσι τὸ ὀρθόδοξον καὶ ἐγκαλοῦνται τὸ δόγμα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ συμπεραίνει λογικῶς, ὅτι πάντως οὗτοι ἀποβάλλουν συγχρόνως καὶ τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις. Ἀλλὰ τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις ἔχουν ἤδη ἐκρίζώσει ἐκ τῆς ψυχῆς των οἱ ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν ἀποστέλλοντες τὰ τέκνα των εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῶν φράγκων καλογήρων καὶ καλογραιῶν.

ΠΡΟΝΤΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Δι' ἐγγράφου τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου πρὸς τὸ ὑπουργ. Δικαιοσύνης ἐζητήθη ὅπως διατάξῃ τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος συμβουλευτάς ἵνα ὑπὸ ἰδίαν αὐτῶν εὐθύνην ζητήσιν παρὰ τῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων πάντα τὰ νόμιμα δικαιολογητικὰ δημοσιεύσεως προκειμένου περὶ δημοπρασιῶν ἐκποιήσεως ἢ ἐνοικιάσεως ἀκινήτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

—Ἐπίσης ἀπεστάλη ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας ἵνα διατάξωσι τὰ Ἡγουμνία τῶν Ἱερῶν Αὐτῶν Μονῶν νὰ ἀναφέρωσι α) Πάναν τυχὸν γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἡγουμνίου, τὴν ἐγγραφὴν ἢ διαγραφὴν ἢ μεταγραφὴν Μοναχῶν ἢ θάνατον αὐτῶν καὶ β) ὅπως ἀναφέρωσι πρὸς τὸ Δ.

Συμβούλιον ἐκάστοτε περὶ τῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων τῶν Μονῶν, καὶ ἐν αὐταῖς ἀπέβησαν ὑπὲρ αὐτῶν ἢ κατ' αὐτῶν.

—Δι' ἑτέρας Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβασ. Ἱεράρχας διετάχθησαν τὰ Ἡγουμενοσυμβουλία τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὅπως, προκειμένης προχείρου δημοπρασίας ἐκποιήσεως ζώων ἢ ἐνοικιάσεως κτημιάων τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἀναφέρωσι τοῦτο πρὸς τὸν οὐκείον Μητροπολίτην πρὸς διορισμὸν ἀναπροσώπου αὐτοῦ κατὰ τὴν προχείρον ταύτην δημοπρασίαν.

—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης πέμπτης τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἰ. Τσιριμῆκος.

—Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λαονιοπόλεως Χριστοφόρος, Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Καβάλλας Χρυσόστομος.

—Ὁ μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱσοῦς Συνόδου ἀπηύθυνα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως, ἐγγράφον, δι' οὗ διαμαρτυρόμενος κατὰ τῆς καταργήσεως τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῷ προτύπῳ δημοτικῷ σχολεῖῳ τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὠρῶν διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, παρὰ τὰ σήμερον ὑπὸ τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης παραδεδεγμένα, ἐπικαλεῖται σύντονον τὴν προσοχὴν τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς ἀντιθρησκευτικῆς, ἀντεθνικῆς καὶ ἀντι παιδαγωγικῆς ταύτης καινοτομίας, ἣτις ζητεῖ νὰ καταστήσῃ ἄθρησκον τὴν ἑλλην. ἐκπαίδευσιν. Τὸ ἐγγράφον θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

—Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι πολλοὶ Μητροπολίτες στεροῦνται ἱερέων, ἵνα ἀπὸ πολλοῦ ἔκαυσεν νὰ δέχεται πρόσφυγας τοιούτους, ἀνηνέχθη δ' ἐκανεπιλημμένως πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς μετὰ τῆς συστάσεως ὅπως τοῦτο μὲν πύσωσι παρέχουσαι ἐπιδόματα εἰς πρόσφυγας ἱερεῖς παραμένοντας ἀνευ θέσεως ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ, τοῦτο δὲ ἐτεργήσωσι τὰ θέοντα ὅπως ἐξαναγκάσωσι τοὺς ἀέργους πρόσφυγας ἱερεῖς, ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας.

—Κεθ' ἃ ἐγνώρισαν δι' ἐγγράφων αὐτῶν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μαντινείας, Θεσσαλιώτιδος, Καβάλλας καὶ Δράμας ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην προσφύγων ἱερέων ὁ μὲν πρῶτος 15, ὁ δεύτερος 25—30, ὁ τρίτος 25 καὶ ὁ τέταρτος 15.

—Ἐξ ἐκθέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἱερατ. ἢς Σχολῆς Ἀρτης κ. Ἰω. Σαγκραϊώτου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐνεγράφησαν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν

έτος ἐν ὧν 73 μαθηταί, ἐξ ὧν ἀπεφοίτησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ έτους οἱ 12. Ἐλειτούργησαν μόνον αἱ τέσσαρες πρῶται τῆς Σχολῆς τάξεις κατὰ τὸ έτος τοῦτο, ἡ πέμπτη δὲ τάξις ἀποτελεσθεῖσα ἤδη ἐξ 9 μαθητῶν θά λειτουργήσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ έτους. Ἰδιαιτέραν εἰς τὴν Σχολὴν ὑπηρεσίαν προσ-ὀ διὰ τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς μοχθήσας σεβ. Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Σπυρίδων, ὅστις καὶ ἐδίδαξεν ἐπίτινα χρόνον τοὺς τροφίμους αὐτῆς τὰ ἀνώτερα θεολογικά μαθήματα, ἐλλείψει ἑπαρκοῦς διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Διὰ τὴν ὀμειλωτέραν καὶ ἀποτελεσματικώτεραν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς συνιστᾶται ὡς ἀπαραίτητος ἡ συμπλήρωσις τοῦ προσωπικοῦ διὰ 2 ἐπι καθηγητῶν τῶν θεολογικῶν καὶ 2 τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων.

—Ἡ ἐν Σάμῳ Ἱερατ. Σχολὴ ἀνασυσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου π. ἔ. ἐσεργάσθη προσωρινῶς ἐν τῷ «Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ», οὗτος ὁ Γυμνασιάρχης κ. Σωτηρίου, κατ' ἐκθέσειν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς παν. κ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, διεκρίθη ἐν ταῖς πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς προσπαθείαις αὐτοῦ. Ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν έτος εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν γυμνασιακῶν τάξεων, πλὴν τῶν πρωτοετῶν, προερχόμενοι 42 εἰς τὰς 4 πρῶτας τάξεις, αἵτινες ἐλειτουργήσαν κατὰ τὸ έτος τοῦτο. Ἡ τελειόφοιτος πέμπτη τάξις θ' ἀποτελεσθῆ κατὰ τὸ ἐπιὸν έτος ἐκ πέντε μαθητῶν προαχθέντων ἐκ τῆς τετάρτης τάξεως. Ἰδιαιτέρως ἐξαιρεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Σχολῆς ἡ χαρὰ μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀνασυστασις τῆς Σχολῆς παρὰ τῆ ἐκεῖ κοινωνίᾳ καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς αὕτη ὑποστηρίζεται. Διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Σχολῆς προσφέρονται ἐτησίως 50000 δραχμῶν ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Σάμῳ Ἱ. Μονῶν καὶ 30000 ἐκ μέρους τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων. Ἐὰν παραχωρηθῆ ἢ ἐν Μαλαγαρείῳ εὐρυτάτῃ «Μαυρογένειος» διὰ τὴν σιέγασιν τῆς Σχολῆς, ἐλπίζεται νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ προσληψις καὶ οἰκοτρόφων ἀντι 400 δραχ. μηνιαίως.

—Εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἱερατικῆν Σχολὴν κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν έτος ἐνεγράφησαν μαθηταί 48 μὲν διὰ τὴν πρῶτην τάξιν 20 δὲ διὰ τὴν δευτέραν. Ἐκ τῶν τῆς πρῶτης προήχθησαν 15, εἰς παρεπέμφθη εἰς ἐπαναξέτασιν καὶ εἰς ἀπερρίφθη. Οἱ λοιποὶ ἀπεφοίτησαν. Ἡ μίσθωσις τριῶν εὐρυχώρων οἰκημάτων διὰ τὴν στέγασιν τῆς Σχολῆς καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν ἀναγκαίουτων ἐπιπλῶν καὶ σκευῶν ὀφείλεται εἰς τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ γενναιοδώρως προσενεγκόντος εἰς τὴν σύστασιν αὐτῆς.

Εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστοι καὶ ἐπιδοσφόροι οἱ πληροφοροὶ, ἄς ἐν ταῖς ἐκθέσεσιν αὐτῶν παρέχουσιν οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ἱερατ. Σχολῶν Κορίνθου, Ἄρτης καὶ Σάμου περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς συντελουμένης ἐργασίας καὶ τῆς κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν έτος προόδου τῶν τροφίμων αὐτῶν εἰς τὸ ἦθος, τὸν Ἱερατ. ζῆλον καὶ τὰς γνώσεις, χάρις εἰς τοὺς ἀερότους κόπους τῶν ἐμπειστημένων τὴν τοιαύτην αὐτῶν μόρφωσιν.

— Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς, παπληρωμένῳ ἀσφυκτικῶς κόσμῳ παρα τὸν ἐπικρατοῦντα καύσωνα, ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἐποιήσατο διάλεξιν περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ὁ ὀμιλητὴς ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων κυβερνητικῶν ἐγγράφων τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως, ἀποφάσεων αὐτῆς καὶ ἀρθρῶν τοῦ ἡμερησίου Ῥωσικοῦ τύπου ἀπέδειξεν ὀπόσον ἀνίερως προπαγάνδα διεξάγεται ἐν Ρωσίᾳ πρὸς κατάπνιξιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

— Ἐντολῇ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ δι' Ἐγκυκλίῳ πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεραρχὰς παρεκάλεσεν, ὅπως διατάξωσι τὰ ὑπ' αὐτοῦς Ἡγλία, ἵνα τοῦ λοιποῦ συμμορφῶνται ἐπακριβῶς πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΓΥΤΔ., τοῦ ἐκτελεστικοῦ τοῦ Νόμου τοῦτου Διατάγματος καὶ τοῦ ἀπὸ 27ης Μαρτίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ ἐκποιήσεως ακινήτων τῶν Μονῶν», καθ' ὅσον παρετηρήθη ὅτι πολλὰ Ἡγλία οὐδέμιαν τοῦ Νόμου διατάξιν τηροῦσι. Δέον ἐπομένως τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ ὑποβαλλόμενα πρὸς ἔγκρισιν πρακτικὰ δημοπρασιῶν νὰ περιλαμβάνωνται τὰ ἐξῆς ἀπαραίτητα στοιχεῖα ἦτοι: 1) ἀντίγραφον τῆς ἐγκριτικῆς ἀδείας τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, 2) ἀντίγραφον τῶν ὄρων διακηρύξεως, 3) ἀντίγραφον τῆς προκηρύξεως τοῦ Ἡγλίου, 4) ἀντίγραφον σχεδιαγραμμάτων τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων μετὰ πραγματογνωμοσύνης περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, 5) φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη ἡ προκήρυξις πρὸ 15 τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνεργείας τῆς δημοπρασίας, 6) φύλλον ἐγκωρίου Ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη ἡ προκήρυξις τῆς δημοπρασίας, 7) ἐκθέσειν τοιχοκολλήσεως τῆς διακηρύξεως ἐξωθι τοῦ κοινοτικοῦ καταστήματος, 8) ἐκθέσειν τοιχοκολλήσεως τῆς διακηρύξεως ἐξωθι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς περιφερείας, ἐν ἧ τὸ κτήμα, 9) ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφου, εἰς περιπτῶσιν ὀμως, καθ' ἣν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν δημο-

πρασίαν Συμβολαιογράφου, αναγράφονται λεπτομερώς κατ' ἀριθμὸν καὶ ἡμερομηνίαν τὰ ὡς ἄνω.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ «Πανταίνῳ» ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία διεβίβασε πρὸς τὸν Μακρ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων 40000 δηνάρια, εἰς τὰ ὅποια προσεθηκέν ἐξ ἰδίων καὶ ἐτέρας 10000 ὁ Μακ. Πατριάρχης τῶν Σέρβων εἰς ἐνίσχυσιν τῆς δοκιμαζομένης Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Κατὰ τινα τελευταίαν στατιστικὴν, αἱ Παπικαὶ ἐπισκοπαί, ἀποστολαὶ κ. λ. π. συμποσοῦνται εἰς 382 τὰ δὲ μέλη τῶν διαφόρων ταγμάτων εἰς 32500.

—Τὴν 12 παρ. Μαΐου, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Πάπα Πίου ΙΑ', οἱ καρδιναῖοι παρευσιάσθησαν εἰς τὸ Βατικανόν, γράφει ἡ «La Croix», καὶ διὰ τοῦ Ἱεροῦ Συμβουλίου συνεχάρησαν αὐτῷ. Ὁ Πάπας ἀπαντῶν συνωμίλησεν ἐγκαρδίως ἐπὶ 20' μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἱεροῦ Συμβουλίου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Κατ' ἀνταπόκρισιν ἐκ Λονδίνου πρὸς ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Οὐστμίνστερ ἐφορτάσθη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν ἢ 1600 ἢ ἐπέτειος τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκισμ. Συνόδου πρωτοσιατοῦντος μὲν τοῦ ἐπισκόπου Κανταβουρίας, μετεχόντων δὲ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, καὶ τινῶν ἄλλων κληρικῶν Ἑλλήνων, Ρώσων καὶ Συρίων. Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἑλληνιστῆ. Τὴν κοινὴν εὐλογίαν ἐποίησεν ὁ Ἀρχιεπ. Κανταβουρίας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου «Σκήτη Βερροίας» προκηρτίζει ὅτι: ἐκτίθησαν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 1ον ἕξ τράγους, 2ον πενήκοντα ὀκάδας γιδόμαλον, 3ον ἑκατὸν ὀκάδας τυρόν, καὶ 4ον πενήκοντα ὀκάδας βούτυρον τῇ 13ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει ἐν Βερροίᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Βερροίας κ. Γεωργίου Μανωλίδου. Ἐν Ἰ. Μ. Τ. Π. τῇ 22 Ἰουνίου 1925

Ὁ Ἡγουμενεύων

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Γοργασηκίου, προκηρτίζει, ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 20 γεγραμμένα προβάτα ἐκ τοῦ ποιμνίου τῆς Μονῆς ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἐν Τριπόλει ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Τριπολείως. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσιν γνῶσιν τῶν ὄρων διακηρξέως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῇ 25)6)925

νὰ λαβῶσιν γνῶσιν τῶν ὄρων διακηρξέως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Κοινότητος Τσιπριανῶν καὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Γοργασηκίου. Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Γοργασηκίου τῇ 20 Ἰουλίου 1625 Το Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Σπαρμοῦ διακηρτίζει ὅτι τὴν 27ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ἑλασσῶν καὶ ἐν τῷ συνῆθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω πλειοδοτικῇ δημοπρασίᾳ πρὸς τριετὴ ἐκμίσθωσιν τοῦ ἐν Μητσουλίῳ ὕδρομύλου τῆς Μονῆς. Πρώτῃ προσφορὰ ὀρίσθη τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Κοινοτικῷ Γραφείῳ Ἑλασσῶνος, ἐνθα δύνανται νὰ λαβῶσιν γνῶσιν οἱ βουλόμενοι. Ἐν Μονῇ Σπαρμοῦ τῇ 25)6)925

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Πιργασίῳ Ἱ. Μονῆς Προφ. Ἠλία προκηρτίζει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐνεργηθησομένην τῇ 26ῃ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10 12 μ., ἐν Ἀμφίση, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογρ. 30 ἐλαιόδεσνδρα κείμενα ἐν τῇ θέσει «Ρυχαις» τῆς περιφερείας Ἀμφίσης. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρξέως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 25ῃ Ἰουνίου 1925 Το Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱ. Μονῆς, Ἐπιείας προκηρτίζει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἐνεργηθησομένην τῇ 12ῃ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Ἀλμυρῷ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογρ. ἕνα δένον. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρξέως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἐπιείας τῇ 23ῃ Ἰουνίου 1925. Το Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σκιαθῷ Ἱ. Μονῆς Εὐάγγελισμοῦ προκηρτίζει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πλειοδοτικῆς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 12ῃ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Σκιαθῷ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογρ. τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Σκιαθῷ εἰς τὰς θέσεις Τζαναφᾶ καὶ Καναπίτα κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς ἦτοι, δύο ἀγρούς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρξέως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Σκιαθῷ τῇ 24ῃ Ἰουνίου 1925 Το Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσπρωτικοῦ: Διὰ τοὺς Νεοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
Διὰ τοὺς Ἱερεῖς » 30
Ἑσπρωτικοῦ. Φρ. Χρ. 50
Ἀμερικῆς. Δολ. 8

ΕΠΟΠΤΟΥΜΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟΝ

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

† Ο ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπικῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι

Ἑτάσεις: «Φαίνομα», Ὁδὸς Σταδίου 33, Ἀθῆναι